

H. HADABÁS ILDIKÓ

Kis didergések

Három délceg diófa árnya
az udvarunkat beterítette,
fényes illatát morzsolgatva
szívta magát tele az este,
biztonsága lett fénynek-árnyak,
ha kapuajtónk megnyitottam,
s világba vittem anyám léptét,
földre koppanását a diónak.

Már megvénültem, mégis hallom,
az eltűnt otthon örök fáit
hogyan jajognak éjjelente
tetőnket verve égi haddal,
a cudar szelet is kergetve,
mégis ragyogva reggelente,
levelei közt csurgatva a Napot.

Moha belepte régi kertünk,
Tapolca partjáiig futóan –
Anyám szoknyáját fújja a szél,
érett gyümölcs a földre pottyán,
messzire gurult dió reccsen,
Anyám magában dudorászik
s szikrázó fénybe felemelten
megremegnek a diófáim!

Őszi ölelésben

AMBRUS LAJOSNAK AJÁNLÓM

A dér ezüstje megborzongott,
és égi fényvel megszerette
a szőlőhegyek aranyát.

Gazda billegett, kerek arcú
dolgos kezében teli kancsó,
orrában illat – hegy bora.

Az égre lassan csúszik a nap,
a sorok árnya eltűnőben,
pohárba csurran már az ősz.

Egyházashetyén daktilusban
diók koppantják régi őszök
Hazát kesergő énekét.

A grámátalmák mind kinyíltak,
tarlott bokrok közt Idő zörög,
a fáradt avar betakar.

Felismerés

Árnyék libbenés minden percünk,
s idő falára írt életünk
finom ág-rajzú titkainak
tengernyi sorsát az Isten
szeretően elolvassa és
madár-rebbenéseinket
újra- és újra fénybe röpteti.
Üres kelyheinket megtölti
felbuggyanó örök vízával,
hogy megbocsáthassunk
minden ellenünk vétkezőnek,
tavaszi kivirágzásunkkal,
magunknak is.
Szorongás rácsainkat
imáinkkal lassan szétfeszítjük,
arcunk mindenki arca lesz majd,
s váratlanul mindent megértünk,
mikor az izzó fény
magához öleli árnyainkat.